

به نام خدا

داوری دست‌نوشته‌ها با استفاده از هوش مصنوعی

خط مشی کلی و اصول اولیه داوری دست‌نوشته‌های ارسال شده به مجلات عبارتند از:

- حفظ اصول محرمانگی دست‌نوشته؛
- در نظر گرفتن اصول اخلاق پژوهش؛
- حفظ حریم خصوصی و حفظ حریم مالکیت فکری مؤلفین؛
- یکپارچگی فرآیند داوری.

محرمانه بودن دست‌نوشته‌ها

اصل اول، رعایت کامل محرمانگی است. دست‌نوشته‌های سابمیت‌شده، تا زمان انتشار، اسناد محرمانه متعلق به مؤلفین هستند. هرگونه استفاده از آنها خارج از فرآیند داوری توسط داور، مجاز نیست.

وظیفه داور

داوری، یک وظیفه تخصصی، محرمانه، و انسانی است. داور به عنوان یک متخصص مورد اعتماد، مسئولیت قضاوت درباره کیفیت، اصالت، و ارزش علمی اثر را بر عهده می‌گیرد. این قضاوت باید بر اساس تخصص، بینش، و تجربه شخصی وی باشد.

آیا استفاده داوران از هوش مصنوعی مجاز است؟

به طور کلی، مجاز نیست؛ مگر در موارد بسیار محدود و با رعایت شروط سختگیرانه. استفاده گسترده و بدون اطلاع به سردبیر، غیرقابل قبول است.

دلایل اصلی ممنوعیت یا محدودیت شدید

❖ نقض محرمانگی

ارسال متن مقاله به یک پلتفرم هوش مصنوعی (مانند ChatGPT، Claude، و ...) به معنای افشای یک سند محرمانه به یک سرویس خارجی و شخص ثالث است.

این عمل، نقض مستقیم توافق‌نامه محرمانگی بین داور و مجله و همچنین نقض حریم مالکیت فکری مؤلف است.

❖ مسئولیت و پاسخگویی

داور، مسئول نظرات و ارزیابی‌های خود است.

به این ترتیب، این سؤال مطرح می‌شود که اگر بخش عمده‌ای از داوری توسط هوش مصنوعی انجام شده باشد، مسئولیت آن ارزیابی‌ها بر عهده کیست؟ مسلماً هوش مصنوعی نمی‌تواند پاسخگوی نظراتش باشد.

❖ سوگیری و دقت

خروجی هوش‌های مصنوعی می‌تواند حاوی اطلاعات نادرست، تحریف‌شده، یا متعصبانه باشد. اتکا به آنها ممکن است به داوری ناعادلانه منجر شود.

❖ جایگزینی تخصص انسانی

برخلاف تصور عده‌ای از داوران، فرآیند داوری، صرفاً بررسی گرامر یا ساختار نیست؛ بلکه شامل ارزیابی عمق ایده، نوآوری، تناسب روش‌شناسی، و اهمیت موضوع مطالعه برای رشته تخصصی مربوط است. این قضاوت‌های ظریف نیاز به تفکر انتقادی یک متخصص باتجربه دارد.

سؤال

در چه مواردی ممکن است استفاده محدود از هوش مصنوعی برای داوری یک دست‌نوشته مجاز باشد؟

اگر مجله بخواهد در موارد خاص اجازه استفاده دهد، باید خطمشی شفاف و مکتوب داشته باشد و شرایط زیر به وضوح رعایت شوند:

۱. اجازه صریح مجله: داور پیش از هرگونه استفاده، باید از سردبیر یا دفتر مجله اجازه بگیرد و هدف و ابزار دقیق استفاده را توضیح دهد.

۲. اطلاع‌رسانی به مؤلف: در برخی موارد، ممکن است لازم باشد مؤلف نیز از این موضوع مطلع شود (هم به صورت خاص و هم به صورت عام در بخش سیاست‌های داوری مجله).

۳. محدود به ابزارهای خاص: استفاده تنها از ابزارهایی مجاز است که اطمینان حاصل شده داده‌های واردشده را ذخیره نمی‌کنند، برای آموزش مدل استفاده نمی‌شوند، و حریم خصوصی را تضمین می‌کنند (مانند برخی نمونه‌های میزبانی‌شده داخلی). استفاده از پلتفرم‌های عمومی آزاد به هیچ‌وجه قابل قبول نیست.

۴. محدود به وظایف کمکی: هوش مصنوعی می‌تواند تنها به عنوان یک ابزار کمکی برای وظایف خاصی که قضاوت محتوایی نمی‌کنند، استفاده شود، مانند:

- بررسی گرامر و ساختار زبان (در صورتی که زبان مقاله زبان مادری داور نباشد؛ و ترجیحاً این کار باید توسط خود مؤلف انجام شده باشد).

- بررسی سریع تطابق اسنادها با فهرست منابع (به عنوان یک بررسی اولیه).

۵. داور، مسئول نهایی است: داور موظف است هر خروجی هوش مصنوعی را به دقت بررسی، تحلیل، و ویرایش کند. نظرات نهایی و تصمیم پیشنهادی (رد، قبول، اصلاح) باید حاصل تفکر و تخصص خود داور باشد. داور باید بتواند از تمامی نکات مطرح‌شده در گزارش داوری خود دفاع کند.

توصیه به عنوان سردبیران

توصیه می شود یک سیاست صریح و شفاف را در این مورد تدوین کنید و در بخش سیاست‌های مجله، درج نمایید. این سیاست باید:

- استفاده غیرمجاز از هوش مصنوعی برای تحلیل محتوای مقاله را ممنوع اعلام کند.
- خطرات نقض محرمانگی و مسئولیت را به داوران یادآوری کند.
- در صورت تمایل به اجازه‌دهی محدود، چارچوب و شرایط بسیار مشخصی را تعیین نماید.
- در فرم دعوت به داوری و توافق‌نامه محرمانگی داوران، به این سیاست اشاره مستقیم شود.
- از داوران خواسته شود در صورتی که از هرگونه ابزار کمکی استفاده کرده‌اند، آن را در بخش نظرات خصوصی برای سردبیر افشا کنند.

سؤال:

به نظر می‌رسد داوران می‌توانند به طور غیرمستقیم، از هوش مصنوعی برای داوری کمک بگیرند. به عنوان مثال، آیا می‌توانند از هوش مصنوعی سؤال کنند "نحوه ارائه اطلاعات مربوط به فلان تکنیک آزمایشگاهی در متن یک مقاله، چگونه باید باشد؟"

پاسخ:

این کار، حتی می‌تواند خطرناک‌تر از استفاده مستقیم باشد؛ زیرا هنوز هم نقض محرمانگی محسوب می‌شود و علاوه بر آن، توهم شفافیت و بی‌خطری ایجاد می‌کند. داور با پرسش درباره "نحوه ارائه اطلاعات مربوط به فلان تکنیک آزمایشگاهی"، ناخواسته دو کار انجام داده است:

۱. افشای محتوای مقاله: این پرسش نشان می‌دهد که مقاله‌ای تحت داوری وجود دارد که به آن تکنیک می‌پردازد. برای یک متخصص در آن حوزه باریک، این اطلاعات می‌تواند برای شناسایی مؤلفین یا خود مقاله کافی باشد.
۲. واگذاری قضاوت تخصصی: داور در واقع دارد سؤالی را که باید از دانش و تجربه خودش بپرسد ("آیا این تکنیک به درستی توضیح داده شده؟") به یک مدل عمومی می‌سپارد.

مثال‌هایی از استفاده "غیرمستقیم" پرخطر:

۱. درخواست خلاصه یا تفسیر بخش‌های پیچیده:

سؤال داور از هوش مصنوعی: "این پاراگراف از یک مقاله ریاضی درباره [مفهوم X] را برای من ساده کن و بگو آیا منطقی استدلال درست به نظر می‌رسد؟"

مشکل: کل پاراگراف محرمانه، وارد فضای عمومی می‌شود. هوش مصنوعی ممکن است درک نادرستی ارائه دهد و داور را گمراه کند.

۲. بررسی اعتبار ادعا یا کشف:

سؤال داور: "آیا این ادعا که [ادعای خاص از مقاله] در مطالعات قبلی نیز مشاهده شده، درست است؟ منابع مشابه را پیدا کن."

مشکل: افشای یافته اصلی مقاله قبل از انتشار. هوش مصنوعی ممکن است منابع نادرست یا ناقص معرفی کند و داور بر اساس آن، مقاله را به ناحق رد یا نیازمند اصلاح گسترده بداند.

۳. ارزیابی نوآوری (بسیار پرخطر):

سؤال داور: "تفاوت اصلی روش پیشنهادی در این مقاله [توضیح اجمالی روش] با روش استاندارد [نام روش] در چیست؟" مشکل: هسته نوآوری مقاله فاش می‌شود. پاسخ هوش مصنوعی می‌تواند کاملاً سطحی یا اشتباه باشد و قضاوت داور درباره "جدید بودن" کار را مخدوش کند.

۴. پیشنهاد سؤالات یا نکات برای مؤلف:

سؤال داور: "برای بهبود بخش بحث مقاله در زمینه [موضوع Y] چه سؤالات یا نکاتی می‌توانم به مؤلفین پیشنهاد دهم؟" مشکل: بازهم محتوای مقاله افشا شده و سؤالات پیشنهادی ممکن است نامربوط، کلی، یا حتی نادرست باشند.

راه حل مجاز و اخلاقی

جایگزین‌هایی که باید سردبیر به داور پیشنهاد بدهد عبارتند از:

داور باید منابع و ابزارهای عمومی و پذیرفته‌شده علمی را به جای هوش مصنوعی عمومی به کار گیرد، یعنی:

۱. جستجو در ادبیات علمی: اگر داور در مورد صحت ادعایی تردید دارد، باید به پایگاه‌های داده علمی معتبر (مانند PubMed, Scopus, Google Scholar, Clarivate Web of Science) مراجعه کند و مستقل جستجو کند. داور نباید بخشی از متن مقاله را کپی و در این پایگاه‌ها یا در هوش مصنوعی بگذارد.

۲. مشورت با منابع معتبر: داور می‌تواند به کتاب‌های درسی معتبر، پروتکل‌های استاندارد، و موارد مشابه مراجعه کند تا ببیند آیا ارائه اطلاعات در مقاله مطابق با استانداردهای حوزه مربوط هست یا خیر.

۳. استفاده از نرم‌افزارهای تخصصی مجاز: برخی مجلات به داوران دسترسی به نرم‌افزارهای تشخیص سرقت ادبی (مانند iThenticate) می‌دهند. این ابزارها برای همین منظور طراحی شده‌اند و محرمانگی را رعایت می‌کنند.

۴. مشاوره با سردبیر: اگر داور در یک نقطه تخصصی احساس نیاز به مشورت کرد، درست‌ترین راه این است که به صورت محرمانه با سردبیر مجله تماس بگیرد. در صورت لزوم نیز سردبیر می‌تواند نظر یک داور تخصصی‌تر (داور سوم) را جویا شود؛ بی‌آنکه هویت داور اول یا محتوای مقاله به شکلی ناامن افشا شود.

روش‌های جایگزین برای داوران

تقویت مهارت‌های داوری سنتی با استفاده مسئولانه و هوشمندانه از منابع علمی معتبر و مشورت با نهاد مجله (سردبیر) است، نه واگذاری حتی بخشی از فرآیند قضاوت به یک مدل زبانی که نه مسئولیتی می‌پذیرد، نه محرمانگی را رعایت می‌کند، و نه لزوماً در حوزه تخصصی دقیق است.

پس به طور کلی:

در نگاه اول، "استفاده غیرمستقیم و بی خطر" از ابزارهای هوش مصنوعی برای داوری دست‌نوشته، می‌تواند وسوسه‌انگیز باشد، ولی باید با آن با احتیاط بسیار برخورد کرد. هیچ استفاده‌ای از هوش مصنوعی که به نوعی مستلزم افشای محتوای مقاله، داده‌ها، یافته‌ها، یا نوآوری اصلی آن باشد، "بی خطر" نیست. رعایت محرمانگی مطلق دست‌نوشته، خط قرمز یک مجله معتبر علمی و پژوهشی است.

با این حال، می‌توان به کاربردهای کمکی عمومی و غیرمحرمانه اشاره کرد که داور ممکن است برای تقویت دانش پایه خود در حین داوری انجام دهد، بدون اینکه حتی بخش کوچکی از محتوای دست‌نوشته را فاش کند. در این نوع از کاربرد از هوش مصنوعی، کلید تمایز این است: سؤالات باید کاملاً عمومی باشند، و از محتوای مقاله منشأ نگیرند، بلکه از دانش قبلی داور نشأت بگیرند.

مثال‌های قابل قبول از استفاده کمکی و عمومی از ابزارهای هوش مصنوعی

نکته: در این مثال‌ها، داور هیچ اطلاعاتی از مقاله وارد هوش مصنوعی نمی‌کند.

۱. بررسی تعاریف و مبانی تئوری عمومی:

سؤال داور (قابل قبول): "اصول پایه و معادلات کلی تکنیک "کروماتوگرافی مایع با کارایی بالا (HPLC)" را به صورت خلاصه شرح بده."

شرح: داور می‌خواهد مطمئن شود دانش پایه او در مورد یک تکنیک رایج به‌روز است. این یک دانش عمومی و کتابی است.

سؤال داور (غیرقابل قبول): "اگر در یک مقاله HPLC، پارامترهای X و Y به ترتیب با مقادیر $1/5$ و 3 استفاده شده، آیا این تنظیمات برای نمونه نوع Z مناسب است؟"

شرح: این سؤال مستلزم افشای داده‌های مقاله است.

۲. یادآوری یا کشف روش‌های استاندارد جایگزین:

سؤال داور (قابل قبول): "معتبرترین دستورالعمل‌ها یا پروتکل‌های استاندارد بین‌المللی برای تجزیه و تحلیل آماری داده‌های یک کارآزمایی بالینی کدامند؟"

شرح: داور می‌خواهد چارچوبی برای ارزیابی داشته باشد، اما مستقیماً از مقاله نمی‌پرسد. "آیا مقاله از این پروتکل پیروی کرده؟"

سؤال داور (غیرقابل قبول): "برای مقایسه گروه‌های درمانی A و B با اندازه نمونه کوچک، کدام آزمون آماری بهتر است؟"

شرح: این سؤال مستقیماً به طراحی مطالعه مقاله اشاره دارد.

۳. درک بهتر یک زمینه میان‌رشته‌ای مجاور:

سؤال داور (قابل قبول): "کاربردهای اصلی نانوذرات طلا در زیست‌شناسی سلولی چیست؟"

شرح: ممکن است مقاله در شیمی نانو باشد و داور، که متخصص در سنتز نانوذرات است، می‌خواهد کاربردهای زیستی آن را مرور کند تا ارزش مقاله را بهتر بفهمد.
سؤال داور (غیرقابل قبول): "آیا استفاده از نانوذرات طلا با قطر ۱۰ نانومتر برای هدف‌گیری سلول‌های سرطانی نوع X در موش، روش جدیدی است؟"
شرح: این سؤال، سوابق کاربرد خاص مقاله را افشا می‌کند.

۴. کمک به نگارش یا ویرایش زبان گزارش داوری (نه خود مقاله):
سؤال داور (قابل قبول): "چگونه می‌توان این نکته را به صورت حرفه‌ای و سازنده به مؤلفین منتقل کرد: "نیاز به بررسی بیشتر دلیل ناهمخوانی داده‌ها در شکل ۳ است؟"
شرح: این سؤال درباره شیوه ارائه بازخورد است، نه درباره محتوای علمی آن بازخورد. داور می‌تواند از هوش مصنوعی بخواهد به او کمک کند تا نظراتش را شفاف‌تر و مؤدبانه‌تر بنویسد.
سؤال داور (غیرقابل قبول): "کپی کردن بخشی از گزارش داوری خود و گفتن: "این پاراگراف را از نظر علمی اصلاح کن."
شرح: حتی گزارش داوری نیز ممکن است حاوی اطلاعات محرمانه باشد.

توصیه سردبیر به داوران

به عنوان سردبیر، بهترین و بی‌خطرترین توصیه به داوران، این است:
"هوش مصنوعی عمومی را به عنوان یک دایره‌المعارف هوشمند پاسخگو برای مرور دانش عمومی حوزه خود در نظر بگیرید؛ و نه به عنوان یک همکار یا مشاور برای تحلیل مقاله محرمانه.

قانون طلایی برای جلوگیری از ورود به این ورطه

اگر برای پرسیدن سؤال از هوش مصنوعی، نیاز دارید حتی یک کلمه از مقاله، داده‌های آن، یافته خاص آن، یا روش منحصر به فردش را تایپ کنید، فوراً متوقف شوید. این کار، نقض محرمانگی است.

سیاست مجله

سیاست ایده‌آل برای مجله، شفاف‌سازی است. لازم است خط مشی مجله در این خصوص، به طور شفاف، اعلام شود.
به این منظور، در بخش راهنمای داوران و سیاست‌های داوری، اطلاعات زیر را خطاب به داوران بگنجانید:
✚ استفاده از پلتفرم‌های هوش مصنوعی عمومی (مانند Gemini، Claude، ChatGPT، و ...) برای تحلیل، تفسیر، خلاصه‌سازی یا ارزیابی محتوای دست‌نوشته‌های محرمانه ممنوع است.
✚ داوران، مسئول حفظ محرمانگی کامل متن دست‌نوشته هستند و نباید آن را در هیچ پلتفرم آنلاین عمومی یا ابزار شخص ثالثی که تضمینی برای حفاظت از داده‌ها ندارد، کپی یا وارد کنند.
✚ استفاده از ابزارهای هوش مصنوعی برای افزایش دانش پس‌زمینه عمومی شما در مورد یک موضوع مجاز است، به شرطی که هیچ اطلاعات محرمانه، اختصاصی، یا شناسایی‌کننده‌ای از مقاله تحت داوری را افشا نکنید.

✚ هرگونه استفاده که منجر به واردکردن متن، داده، شکل، یا یافته‌های مقاله به یک پلتفرم خارجی شود، تخلف جدی از تعهد محرمانگی محسوب شده و ممکن است منجر به حذف شما از فرآیند داوری و اعلام به نهادهای مربوطه شود.

و در خاتمه اعلام شود:

✚ "ارزیابی داور باید مبتنی بر تخصص، دانش، و قضاوت شخصی وی باشد. در صورت نیاز به راهنمایی در یک موضوع خاص، لطفاً با دفتر سردبیر تماس بگیرید."

✓ این خط‌مشی، هم حریم مقاله را حفظ می‌کند، هم به داوران اجازه می‌دهد از ابزارهای عصر حاضر برای به‌روز ماندن دانش خود استفاده کنند، بدون آنکه به حریم امن فرآیند داوری هم‌تا، آسیب بزنند.

جمع‌بندی

در فضای کنونی، رویکرد محافظه‌کارانه و اخلاق‌محور، ممنوعیت استفاده از ابزارهای هوش مصنوعی عمومی در فرآیند داوری است؛ مگر برای وظایف بسیار جزئی و با رعایت پروتکل‌های امنیتی استثنایی. اعتماد، تخصص، و محرمانگی، ارکان داوری هم‌تا (Peer Review) هستند و استفاده از هوش مصنوعی می‌تواند هر سه این ارکان را تهدید کند. باید توجه داشت که نقش دست‌اندرکاران یک مجله، صیانت از این اصول و اطمینان از انصاف و صحت فرآیند داوری است.

یک نکته مهم:

در حال حاضر ابزارهای هوش مصنوعی اختصاصی و ایمن‌تری در حال ظهور هستند که ادعا می‌کنند برای محیط‌های حساس مانند داوری علمی طراحی شده‌اند. اما هیچ ابزاری نمی‌تواند به طور کامل جایگزین داوری انسانی متخصص شود و استفاده از آنها نیازمند خطمشی بسیار دقیق است.

ویژگی‌های ابزارهای هوش مصنوعی "مخصوص مجلات" (ادعایی)

این ابزارها معمولاً سعی می‌کنند با مکانیزم‌های زیر، نگرانی‌های امنیتی را برطرف کنند:

۱. میزبانی داخلی (On-Premise Deployment): نرم‌افزار روی سرورهای خود مجله یا ناشر نصب می‌شود و داده‌ها هرگز به سرورهای خارجی ارسال نمی‌شوند.
۲. قراردادهای محرمانگی سختگیرانه (Strict NDAs): شرکت ارائه‌دهنده به صورت قراردادی متعهد می‌شود که داده‌ها را ذخیره، بازخوانی یا برای آموزش مدل‌های عمومی استفاده نکند.
۳. مدل‌های اختصاصی (Fine-tuned Models): از مدل‌های پایه هوش مصنوعی که روی حجم عظیمی از متون عمومی آموزش دیده‌اند استفاده می‌کنند؛ اما آنها را تنها روی مجموعه‌ای از مقالات منتشرشده (متن باز) یا دستورالعمل‌های داوری، اختصاصی می‌کنند و نه روی دست‌نوشته‌های محرمانه.
۴. هدف محدود و مشخص: این ابزارها ادعا نمی‌کنند که "داور" هستند. بلکه کمک‌کننده (Assistant) برای سردبیران و داوران هستند.

مثال‌هایی از کاربردهای بالقوه این ابزارهای ایمن‌تر:

۱. اولویت‌بندی اولیه (Triage): تحلیل سریع دست‌نوشته برای پیشنهاد حوزه تخصصی مناسب و یافتن داوران مرتبط (بر اساس چکیده و کلمات کلیدی).
۲. بررسی انطباق اولیه (Technical Compliance Check): بررسی خودکار قالب‌بندی، ساختار بخش‌ها، کامل بودن عناصر (چکیده، جداول، منابع)، و حتی بررسی ابتدایی وجود سرقت علمی و ادبی.
۳. یافتن داور (Reviewer Matching): مقایسه محتوای مقاله با پایگاه داده‌ای از متخصصان (بر اساس مقالات منتشرشده آنان) برای پیشنهاد داوران مناسب‌تر.
۴. بررسی یکنواختی (Consistency Checks): بررسی ناسازگاری‌های داخلی احتمالی (مثلاً تفاوت اعداد بین متن و جدول، یا استناد به منبعی که در فهرست منابع نیست).
۵. کمک به سردبیر (Editor Assistance): خلاصه‌سازی هوشمند گزارش‌های داوری برای کمک به سردبیر در تصمیم‌گیری نهایی.

هشدارها و ملاحظات حیاتی:

- حتی با وجود این ابزارهای "ایمن‌تر"، باید احتیاط‌های جدی را رعایت کرد:
- این ابزارها، "داور" نیستند: خروجی آنها نباید به عنوان ارزیابی علمی تلقی شود. قضاوت درباره اصالت، اهمیت، روش‌شناسی، و اعتبار علم بر عهده داور انسانی است.

- محدودیت ذاتی: این مدل‌ها ممکن است نتوانند نوآوری‌های پیشگامانه، تقلب‌های پیچیده، یا تفاوت‌های ظریف زمینه‌های تخصصی را درک کنند.
- مسئولیت نهایی: مسئولیت تمام تصمیمات (رد، قبول، اصلاح) بر عهده سردبیر انسانی است. استفاده از این ابزارها مسئولیت اخلاقی و حقوقی سردبیر را سلب نمی‌کند.
- ارزیابی مستقل: هر مجله‌ای قبل از خریداری چنین ابزاری باید به دقت:
 - ✓ امنیت فنی و قراردادهای حریم خصوصی آن را بررسی کند.
 - ✓ عملکرد آن را روی مجموعه‌ای از مقالات قدیمی خود (با نتیجه معلوم) آزمایش کند.
 - ✓ خط‌مشی شفاف‌تری برای استفاده از آن تدوین کند.

یک سناریوی عملی قابل قبول:

- فرض کنید مجله "X" از یک سرویس امن هوش مصنوعی با ویژگی‌های بالا استفاده می‌کند. این سرویس تنها برای سردبیر در دسترس است:
۱. دست‌نوشته سابمیت می‌شود.
 ۲. سردبیر آن را در سیستم ایمن مجله بارگذاری (Upload) می‌کند.
 ۳. سردبیر از ابزار هوش مصنوعی می‌خواهد: "خلاصه‌ای سه خطی از روش اصلی و ادعای کلیدی این مقاله ارائه کن." و "پیشنهاداتی برای پنج داور بالقوه از پایگاه داده داوران ما بر اساس همخوانی موضوعی ارائه کن."
 ۴. هوش مصنوعی پاسخ را فقط روی صفحه به سردبیر نشان می‌دهد و آن را ذخیره یا منتشر نمی‌کند.
 ۵. سردبیر از این اطلاعات فقط به عنوان یک کمک اولیه استفاده می‌کند و سپس فرآیند داوری انسانی استاندارد را آغاز می‌کند.

جمع‌بندی و سیاست پیشنهادی:

ابزارهای هوش مصنوعی که قابل خریداری هستند و با سطح حفاظت بالاتری کار می‌کنند، وجود دارند؛ اما استفاده از آنها باید:

۱. محدود به کمک‌های اداری و فنی باشد.
۲. تحت نظارت کامل سردبیر انجام شود.
۳. هرگز جایگزین قضاوت تخصصی داوران انسانی نشود.
۴. با شفافیت کامل در راهنمای نویسندگان و داوران مجله اعلام شود (مثلاً: "این مجله از یک ابزار هوش مصنوعی امن برای کمک در اولویت‌بندی و تطبیق اولیه استفاده می‌کند").

در نهایت، اعتماد، تخصص، و محرمانگی که توسط انسان‌ها ایجاد و حفظ می‌شود، هنوز سنگ بنای غیرقابل جایگزین داوری هم‌تا است. هوش مصنوعی در بهترین حالت می‌تواند یک کارمند اداری بسیار دقیق و سریع باشد؛ و نه یک داور.